

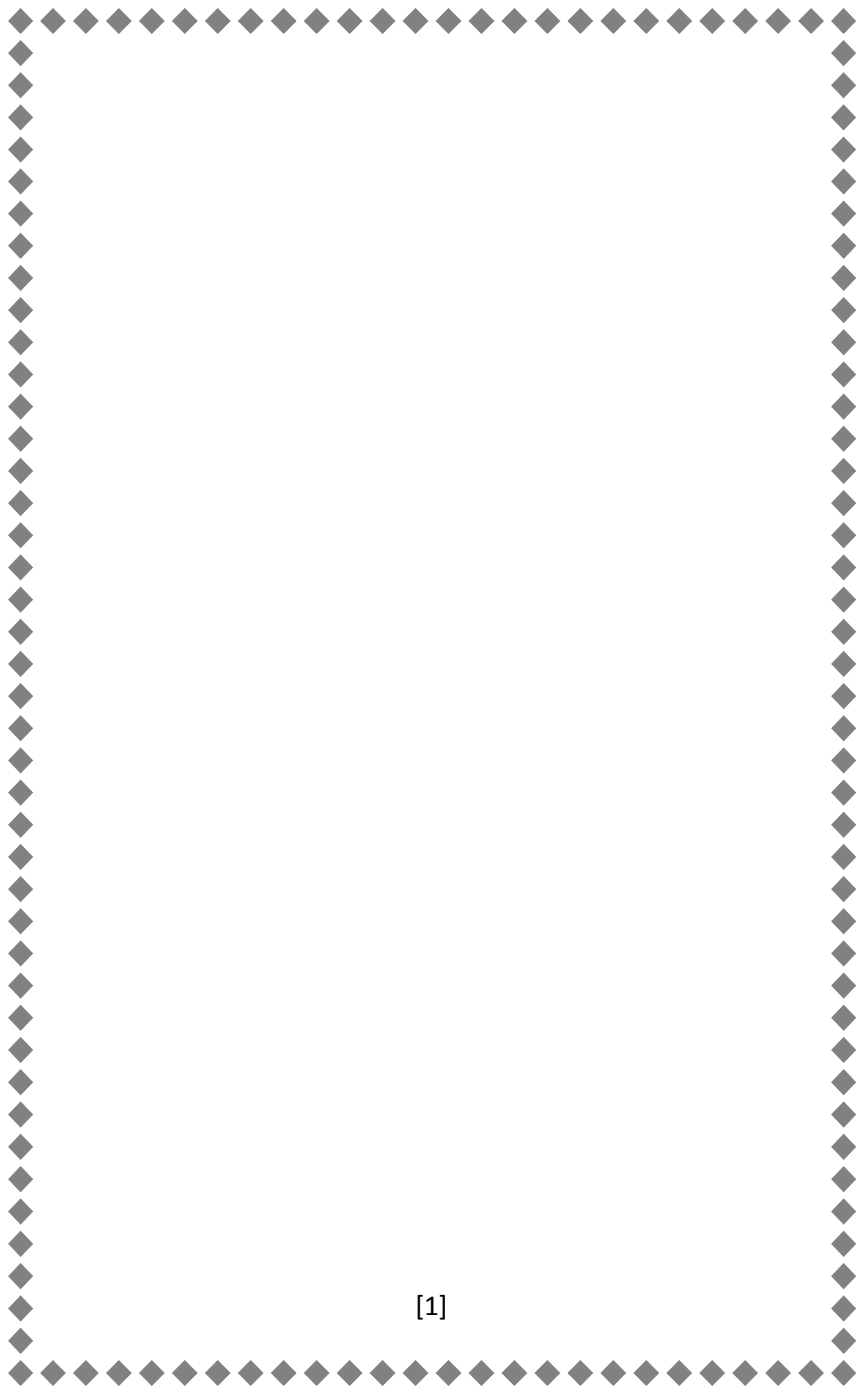
بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

Bismillah

Islamisk poesi på dansk

af

Safia Aoude

[1]

Bismillah

Islamisk poesi på dansk

Af

Safia Avude

Indholdsfortegnelse:

[2]

<i>Vejen til Mekka</i>	5
<i>Spørg Mig Ikke</i>	6
<i>Håbet om Jennah i Akhirah</i>	7
<i>Min Tro</i>	8
<i>Ramadan Du'a</i>	9
<i>Allah Ved Bedst</i>	10
<i>Allahs Træ</i>	11
<i>Zakât</i>	12
<i>Et Hav af Indsigt</i>	13
<i>Ihukom Allah</i>	14
<i>Tahajjud</i>	15
<i>Den Troendes Mod</i>	16
<i>Tvivilens Hav</i>	17
<i>Ingen Tegning</i>	18
<i>Den Rejsendes Budskab</i>	19
<i>5 Korte Vers om Tro</i>	20
<i>Stilhedens Vej</i>	21
<i>Synkende Sten</i>	22
<i>Lyden af Regn</i>	23
<i>Nattens Vinger</i>	24
<i>I den Sidste Del af Natten</i>	25
<i>Vejrudsigt</i>	26
<i>Mirâj</i>	27
<i>Dunyas Gæld</i>	28
<i>Fajr</i>	29
<i>Konstantinopel</i>	30
<i>Lykkens Øjeblikke</i>	31
<i>På Tæppet i en Smuk Moské</i>	32
<i>Hyldest til den Muslimske Kvinde</i>	33
<i>På Vandring</i>	35
<i>Stilhedens Have</i>	36
<i>I Denne Verden</i>	37
<i>Integration</i>	38
<i>Jeg er Muslim</i>	39
<i>Den Sejeste Muslim i Danmark</i>	40
<i>Ordforklaring</i>	42

*Al tak tilkommer Ham,
hvortil vi alle vender tilbage,
og som gennem Sin skaberkraft
lader os opleve øjebliksbilleder
af barmhjertigheden*

Vejen til Mekka

Mens vi vandrer på den lange vej,
giv os styrke til at huske Dig
På vej til Mekka, skridt efter skridt
pilgrimme: til fods, til vogn, på ridt

Og når byrden på vor sjæl sig tynger
Din lovprisning stadigvæk vi synger,
Labayk ya rabb, er vores ord
Allahu akbar, Din magt er stor!

En rejse som denne er som livets gang
og bønner, vi beder, er som livets sang
Vort liv er skabt gennem Allahs hånd,
og mennesket er kun Hans tjenende ånd.

Millioner af mennesker gør også som jeg
de ta 'r på *hajj*, for de elsker Dig
og lyder Dit ord, for Dit ord er en gave,
Dit ord er nøglen til *jennahs* have.

Jeg ved ikke, om jeg til Mekka kan nå,
min rejse started ' langt før jeg ku ' gå
men hvis jeg en dag kan betræde Dit Hus,
og får lov til at føle en pilgrims rus,

så ved jeg, at *Dunya* mig ikke kan tøjle,
for så har jeg fuldbragt den femte søjle!

Spørg Mig ikke

Spørg mig ikke,
hvordan jeg kan bede.
Alt hvad jeg ved,
er at bønnen er som en bro af blidhed,
som en regnbue af barmhjertighed,
og at vi vandrer over denne bro
med hævet hoved.

Vandrer over landskaber af gyldne farver,
gennem ørkenen af tavshed
og over de salte bølgers flod.
Denne bro fører os til frelsens bred
hvor alting er anderledes
i sin bestandighed
og ordet "er" afslører en vinkel på livet
som vi næppe har skænket en tanke.

Ya Allah,
hvert skridt vi tager på bønnens bro,
efterlader os fodspor
af vores eget åndedræt.
Alt hvad jeg ved er,
at hvis der ikke findes nogen anden bred,
vil vi stadigvæk vandre
over en bro gennem himlene.

Håbet om Jannah i Akhirah

Af alle de bølger, der bryder vor fred,
og opriver hjertet fra dybeste sted,
finder vi tanken om fejl vi begår,
og følelser, sjælen ikke forstår.

Men livet blev planlagt langt før vi kom til,
og ingenting sker uden **Allah** det vil.
Den eneste trøst, som vi dødelige har,
er håbet om *jannah i akhirah*.

Min Tro

Hvordan skal jeg beskrive min tro?
Som et hav, hvorpå man kan ro,
hvis man har årer og noget at ro med,
tro er for mig noget, man kan stå imod med.

Havet under mig består af dunkel mørke,
oceaner af vand, men dog kun tørke,
i glimt man lyset mærke kan,
hvorfor blev vi ikke skabt sådan?

Hvordan gør **Allah** sjælen glad?
Ved at skille smerte og viden ad.
For kun en sjæl med tro kan vinde,
hvad ingen sjæl formår at finde.

Vi flyder kun ved **Allahs** hånd,
og når Han skiller krop fra ånd,
bl'ir denne verden kun et syn,
på livets flod, et risengryn.

Min Skaber beder jeg om alt,
for selv når tanken ej har talt,
Han hører da de tavse stemmer.
og ved, hvad sjælens hjerte gemmer.

Hvad kan aldrig graves ned?
En ild, der brænder i evighed!
For om dagen sladrer røgens bue
og om natten i mørket: lysets lue.

Sådan er min tro på den Ene,
uforgængeligt og helt på det rene,
min sjæl er et hav og mit hjerte et flag,
islam er mit fyrtårn, også i dag.

Ramadân Du 'a

Barmhjertige *Ramadân*
Send mig en færge af barmhjertighed,
så jeg kan krydse eksilets flod

Lad mig sejle mod et sted

hvor sindet er uden frygt,
og hvor hovedet bliver holdt højt;
hvor indsigt er gratis;
hvor verden ikke er blevet brudt op
i fragmenter
af tynde, snævre vægge;

Hvor ord vokser frem af sandhedens dybder;
hvor udholdenhedens håb
strækker sine arme
mod fuldstændigheden;
hvor empatiens klare strøm
ikke flyder på afveje
til døde vaners frosne ørkensand;
hvor sindet er vejledt af tillid;
og for altid udvider tanke og handling.

I overfladen af denne flod, *ya Kahûna*,
lad nattens bønner vågne!

Allah Ved Bedst

Hvad laver du ved verden; den er allerede skabt?
Skabningens Herre dig til live har vakt.
Dit liv blev nedskrevet, din plads er om bord,
din vej er begyndt, din skæbne afgjort.

De sorger du har, vil intet forandre,
undtagen at få dit sind til at vandre.
Din Skaber har skrevet din bog, har du hørt?
Pennen er løftet og blækket er tørt.

Hav tillid til Skaberen, følg villigt med,
Hans planer er bedre end dine, du ved.
Så kom Ham i hu hvert eneste døgn,
og lyt ej til *Shaytâns* hviskende løgn.

For vid at dette liv er en test,
og husk at **Allah** er den, der ved bedst.

Allahs Træ

En troende skabning på denne jord
er som et enkelt træ med blade af ord

Et træ med perler på hver en kvist
og dog er træet ganske trist.

Et træ med grene rejst og sat
i bøn til **Allah**, hver mørke nat

Et træ, der vokser fra Skaberens muld
og som har rørt ved regnbuens guld

Et træ, som fik så mild et sind,
når lyset kom fra måneskin.

Et træ, der nu gennem kulde og is
betaler en træstubs brændende pris.

Et træ, hvis rødder kan leve af alt
men som vander sig selv med sjælens salt.

Troen bli'r født i hjertets læ,
men kun den Ene kan skabe

et blomstrende træ.

Zakât

Allah elsker den blandt andre,
der tømmer sin pung og la'r mønterne vandre,
for den, der giver mer' af meget lidt
gi'r mer' end længden af alle hans skridt,
og mer' end den, der gi'r lidt af alt,
for sådan har **Allah** os det fortalt.

Den fjerde søjle er påbudt enhver,
der har det fornødne og dertil lidt mer'.
Og jo mere vi gi'r, jo mere vi får,

så husk din zakât hvert eneste år!
Går du i Gucci, så find én i pjalt,
for sådan har **Allah** os det fortalt.

Den fattige mand og ham, der led nød,
som kigged' i skraldet efter en smule brød,
det lille barn uden mor og far,
og den der intet hjem mer' har,
skal få af os, der ejer alt
for sådan har **Allah** os det fortalt.

Et Hav af Indsigt

Havet er kun et åndedræt væk,
et sted uden daggry eller tusmørke.
Opgang og nedgang uden form,
sådan er den hele verden.
Og i dybet af sjælens oceaner,
findes et tomt sted;
sjælens drømmende spejl.
Daggry er en ven, der vækker sin sorg,
for i midten af alle ord,
sover sjælens høst.

Om natten er sjælen en fanget fisk,
bundet til sit mål,
trukket op på det brændende sand
for at dø af mangel på ilt.

Og fisken længes mod havet,
med sine øer af stjerner.
Men hjertet stjæler sine øjeblikke,
og vinden fylder vores lunger med ilt,
som Skaberen fylder vores dage med tårer.

Ya **Allah**, hvis hav af indsigt
brydes af barmhjertighedens bølger,
som aldrig når den brændende strand,
men bevæger sig i al evighed;
lad mig drukne i dybet af Din verden,
lad mig flyde i tilbedelsens stilhed,
og lad mig trække vejret,
en enkelt gang mere.

Ihukom Allah

Ihukom Allah.

Og du vil finde en verden af skønhed i alt, hvad Han har skabt.

Ihukom Allah.

Og du vil høre selv det mindste sandkorn prise Hans enhed.

Ihukom Allah.

Og du vil mærke velsignelsens bølger skylle op på bredden af din sjæl.

Ihukom Allah.

Og du vil føle Hans tilstedeværelse, før du mærker din egen halspulsåre.

Ihukom Allah.

Og du vil se et genskin af dig selv og din skæbne under overfladen af drømmesøen.

Tahajjud

Du, som beder om natten,
hvor himlens mørke
pyntes af døende stjerner
og endeløse, rejsende skyer!

Vær ikke bange,
når du gennem lukkede øjne
dykker ind i din sjæl,
og efter nattebønnen finder
ord formet af den kolde flamme,
der har brændt sig fast i hjertet.
Afgrund og frelse:
et færdiggjort stykke stof,
som stilheden blandt stjernerne

har vævet af dine blide tårer,
og tørret med Hans åndedræt,
i en verden af syngende tavshed.

Se ind i dig selv,
og opdag dit hjertes forandring,
mærk duften af din egen dødelighed,
fald tilbage i dig selv og din begyndelse.

Du, som beder om natten,
og ihukommer Ham i mørket;
løft dine ord med hjertet, og ihukom dette:
den sidste del af natten, er den længste.

Og evigheden?
Evigheden er det salte hav,
som i overfladen af alle drømme
er blevet skabt af
alting.

Den Troendes Mod

Stormene bringer dig frygten så stejl,
for mennesker kan tale og mennesker ta 'r fejl,
skjulte tanker og drømme hver dag,
hvor troen begynder, står tvivlerne af.

Bølgerne kaster os vidt omkring
men stadigvæk siger vi ingenting
vi føler os fanget, bundet i net
ser intet lys, for tågen er tæt.

Med angsten i hjertet, søger en vej
hvad isner sjælen, og hvad brænder dig?
Venter i stilhed, om hjertet et bånd;
overgiv dig trygt til Allahs hånd!

Stol på din Skaber, frygtsomme hjerte
da rimer din skæbne ej længer' på smerte
og frygt ikke dagene, frygt ikke tiden,
stol trygt på Ham, som vil give dig viden.

Hellere dét, end at tro på en anden,
tvivl på **Allah** er at tro på Fanden,
Se, derfor, fremad mod Lysets Flod,
Tawakul er navnet på den troendes mod.

Tvivlens Hav

Vor tvivl er som en bjergkæde,
solidt, vældigt, dækket af is.

Og vores tro er som havet,
i evig bevægelse,
bundløs, fuld af salte perler.

Som bølgerne ruller mod strandens urokkelige klipper
for at brydes mod tavshedens skarpslebne kanter,
således brydes menneskets tårer
på troens barmhjertige dørtrin.

Ya **Allah**, Din Nåde lyser
gennem nattens brændende mørke,
og fanger den troende for altid
i skabelsens skygge.

Den troendes vildfarelse drukner
i hjertets sidste gløder,
mens denne verdens herlighed
brænder til gylden aske under
regnbuers bitre bro.

Hvad er tvivl andet end en bølge,
der bærer barmhjertighedens ord
over afgrunden,
og lader hjertet hvile
på bunden af den troendes sjæl?

Ingen Tegning

Hån, spot og latterliggørelse
kan ikke sværte dit minde,
for du er Allahs reneste lys,
eksemplet for mand og for kvinde.

Den sidste Profet, som ordet fik
den mildeste blandt alle,
for du er Allahs velsignede lys,
hvad end de dig vil kalde.

Han sendte dig til alle folk
med budskab fra din Skaber
for du er Allahs budbringer
og spotterne er taber'

Velsignelser og al vor fred
på dig og dine aner
for du er Allahs elskede
som løftet' islams faner.

Vor kærlighed tilhører dig,
og dine ord vi følger
for du er Allahs stjernes kud
som glatter alle bølger.

Vi hilser dig og priser dig
og beder for dit velværd
for du er Allahs venlighed
og giver os vor selvværd.

Så fred og lykke med din sjæl,
du funkler ved hver drejning
for du er Allahs herlighed
og ikke nogen tegning.

Den Rejsendes Budskab

I hjertets klippefyldte ørken
lader troen den fastende sjæl vokse;

I dagenes tidsløse fængsel,
lærer den tørstende sjæl at lovprise sin Skaber;

I nattens velkendte storm
forvitrer digterens øjne i mørket,

indtil ørkenens barmhjertige, varme regn
frembringer en bro

mellem sjælen og hjertet,
mellem ihukommelse og vision,
mellem denne verden og den næste.

Vær som en rejsende i hjertets ørken,
og led ikke efter vand,
for du bærer havet inde i dig!

5 Korte Vers om Tro

Tro er ikke blot at falde
ned i bøn hver dag
Tro er ikke blot at kalde
når ens tro er svag.

Tro er ikke blot at vente
på den tid, man får
Tro er ikke blot at hente
trøst når lykken går.

Tro er dét, at vove modet
for den sag, man ser
Styrke til at løfte hoved 't
til at tro lidt mer'

Tro er lyset i vort mørke,
skinnende og varm
Tro er vand i livets tørke,
skjoldet mod al harm.

Derfor er vor tro så vigtig,
I troen findes svar:
Allahs vej er altid rigtig,
hvis vi troen har.

Stilhedens Vej

I nat gik jeg ned ad stilhedens vej,
på besøg, vandrende.
Jordens fugtighed under mine fødder,
føltes som støvbelagte bjergkæder.
Men alligevel var min vej glat som byens asfalt,
vanddråber spejlede sig i månelysset,
i alle regnbuens bitre farver.
Jeg søgte.
Jeg lyttede.
Jeg spurgte.
Og den lærde gav mig 7 kundskaber;
Første kundskab
gemte sig i et nyfødt barns første skrig,
anden kundskab
lå gemt i den varme jords bløde aftryk,
tredje kundskab
fandtes i Skaberens levende åndedrag,
fjerde kundskab
forvirrede mit åbne hjerte som berusende dampe,
femte kundskab
kom til mig i skikkelse af en brændende nøgle,
sjette kundskab
havde samme form som menneskets iboende ondskab,
“Hvorfor?”, spørger den vidende, “er den syvende
kundskab udenfor rækkevidde?”

I nat gik jeg ned ad stilhedens veje,
mens jeg lyttede til skønhedens musik.

Synkende Sten

Skabt af jord, med hjerter af sten,
synker vi til bunds,
i Barmhjertighedens Ocean.
Vi mærker ikke vinden over bølgerne,
ej heller ser vi stjernernes dans
over nattehimlen,
og ikke regnbuen af solens stråler
i dråbeform,
men smager kun saltet
fra vores egne hjerter,
og mærker kulden
fra vores tavse sjæle.

Alt hvad vi beder om
er Din hånd og Dit åndedræt
og Dine planer
ya Rabb.

Som synkende sten
beder vi Dig:
overlad os ikke til os selv,
end ikke i øjeblikkets drøm!
Retled os i alle vores dage,
begrav os i tilbedelse i alle vores nætter,
for der er ingen skaber
ved siden af Dig.

Vejen mod havets bund er så lang,
og tanken om det bløde sand,

er som afstanden
mellem liv og død.

Lyden af Regn

Mellem himlens uendelige åbenhed
og jordens tørre ørken,
falder Allahs smukke perler
igen i nat
i form af en varm regn af barmhjertighed.

Torden melder regnens ankomst,
Regnbuen dråbernes farvel.
Hver byge omfavner træer og blomster
med millioner af små velsignelser.

Og dog er barmhjertighedens dråber
født af bølgers åndedræt,
forvandlet til stjerner gennem solens genskin,
dybe suk fra havets dybde,
tårer fra himlen.

Og dog er ihukommelsens regn født af ilden,
dråbevis af minder gøder hjertets mark,
og får sjælen til at blomstre,
oversvømmer selv den dybeste dal.

Ya **Allah**, lad mig flyde i tilbedelsen af Dig,
red mig fra at drukne i dybet af min tvivl,
lad mig tage et åndedræt mere,
lad regndråberne bære Din båd over
mine dybeste floder.

Atter i nat banker Allahs smukke perler
så forsigtig, let på ruden af min sjæl.

Lyden af regn kan alle høre,
men få forstå.

Nattens Vinger

Dagen er gået, og det dybe mørke falder fra nattens vinger
som en fjer, der svæver af tørke,
og rører ved livets finger.

Jeg ser lyset skinne i det fjerne, glimte gennem regn og fugt,
og selv om jeg vil så gerne,
befinder min sjæl sig på flugt.

Læser i Koranen den lange mørke nat,
forvandler Allahs ord til tanker,
prøver at huske den sandhed, at,
uden **Allah** er vi et skib uden anker.

Så læs, hvad **Allah** har befalet, selv om hjertet er fyldt med salt,
for er himlen stjerner ikke bemalet?
og er Månen da ikke alt?

Så læs, fra ydmyghedens lommer, lad floden strømme ud,
som regnskyl i en afbrændt sommer,
er dine tårer skabt af Gud.

Dine dage bringer ingen trøst, og nætterne mangler rast
men stadig synger hjertets røst
om sjælens bånd, der brast.

For poesi og digterkunst kan intet men'ske vælte,
det mildner tiden efter bøn,
er sjælens redningsbælte.

Så læs, du tabte digtersjæl, de ord, der bringer lindring.
Og find hos **Allah** velbehag,
Han fjerner al forhindring.

I den Sidste Del af Natten

I den sidste del af natten,
i den bedste del af natten,
i den mest intense del af natten,
gror vores bønner som stjerneplanter,
med blade af perler, i hjertets have.

Når min pande berører tæppets bløde hav,
drukner alle ord i sjælens bølgende hjerte.

Man kan ikke lære at bede med ord.
For de ord, der flyder med bønnen,
er skab af Ham, der får os til at ytre dem.
Det er Ham, som kender vores ønsker,
længe før de fødes i os.
Det er Ham, vi tilbeder,
for enhver af vores bønner er skabt af Ham.

Ya **Allah**, det er Din skaberkraft i os,
som forvandler vores nætter, der er Dine nætter,
til dage, som også tilhører Dig!

I den sidste del af natten er mørket tættest,
og stjernerne blinker tydeligst.
For gennem nattebønnens tavse flod,
finder urolige hjerter hvile i en oase af barmhjertighed.

Gennem nattebønnens blide ord,
forvandles tårer til perler,
og hver enkelt perle i kæden
reflekterer sjælens glans.

Den sidste del af natten er vi levende igen.

Vejrudsigt

Mørke: en trussel mod sommeren
Vældige skyer er på vej
Byger af uvejr vil komme
Et regnvejr er pluds' lig på vej!

Et uvejr af tristhed og længsel
Stormen er smerternes tegn
Ved Ham som er Skaber af Månen:
Jeg er ikke bange for regn!

Forbinder Hans ord til mit hjerte
Beder for sjælens fornøft
Det uvejr kan rase og storme
Jeg glemmer ej rosernes duft!

For havet kan piske med vælde
Og bølger kan smadre min havn
Orkanen kan vælte min grundvold
Men ingenting vælter Hans navn!

Min tro er mit skib og min redning
Hans styrke et åndeligt reb
For *Dunya* kan kæmpe imod mig
Men fravrister ej Allahs greb!

Mirâj

Ingen afstande vil nogensinde
Adskille drømme fra ønsker
Og intet spejl vil nogensinde
Opløse genskæret og vandet
I mine øjne

Ya Allah

Miraj på miraj

Ingen pen vil nogensinde
Skrive mere end den skal,
Undtagen tavshedens pen
I mine øjne
I mit hjerte

Ydmyghed er en bøn,
Men det søvnløse gulv,
Hvorpå jeg knæler,
Ryster under mig.

Ingen barmhjertighed
vil nogensinde falme
Undtagen i øjnenes
tavs mørke

Alt, hvad der bliver tilbage
Er Allahs berøring
Af mine øjne.

Dunyas Gæld

Hvad gør *Dunya* tid så lang?
Længsel og al lediggang!
Hvordan betaler vi *Dunyas* gæld?
Når vi er stædigheden selv!
Hvornår vi over *Dunya* vinder?
Ved tålmod og når vi os besinder!
Hvorved gør vi *Dunya* ære?
Ved at følg' Profetens lære!

Men *Dunya* flyder væk i bølger
fordi vi ej Profeten følger!
Og *Dunya* holder sjælen fast
for sjælens tid er os en last.
Den gæld vi skaber og skylder andre;
den lader os alene vandre.
Dunya er en selvskabt smerte
som eroderer bort det hjerte,
der ej kan klare tidens tegn
og drukner i sin perleregn.

Gennem drømme og gennem syn
og gennem glimt af stjerners lyn
forandres *Dunya*, der kun vil gå;
for *Dunya*, må vi huske på,
er kun en melodi, en sang
en rytme lig 'som hjertets klang!
Ja, liv er intet uden ånd;
for alting sker ved Allahs hånd!
Vor lid til Ham vi sætte må
så *Dunya* ej går helt i stå.

Fajr (morgenbøn)

Hvor jeg elsker tiden kort før morgenbønnen

Mellem fuglenes tavshed og solens ankomst
hvor dagen endnu er ubeskrevet,
og hvor løfternes tid
brænder under horisonten.

Mens min pande hviler mod tæppets bløde fibre,
og mit åndedræt rammer billedet af vor *Kaaba*,
kan selv uvishedens tavse budskab
ikke udviske ordene til min sjæl.

Hvor jeg elsker åbenbaringens visdomslys
Som gennem tårernes barmhjertige slør
Opløser hjertekammerets skygger
Og fastfryser smerternes dans.

For en kort tid står verden stille,
For en kort tid ønsker jeg
At morgenbønnen forbliver en evighed
I bunden af min sjæl.

Konstantinopel

Selv gennem
Massive mure af sten og jord

Oceaner af strømmende saltvand og vind
Kom du ind.

Selv gennem
Vantroens forsvarsløse drømmespor
Ensomhedens stædige benægtelse og sind
Kom du ind.

Selv gennem
Menneskers afstand, min bror
Og historiens mentale edderkoppespind
Kom du ind.

Selv gennem
Tidens forvitrede metafor
Slæbte du skibene, mens verden var blind
Og du kom ind.

Selv gennem
Tågen var du inspirator
Gav Europas hjerte en ny muezzin
Tak fordi du kom ind.

Lykkens Øjeblikke

Dybt i sjælen ligger gemt
de ting vi er, dét vi har glemt.

Alligevel ser vi ydre syn
som stjerners dans, som skyggers lyn
der lever op før mørket slår
men tavshed vil, vi ej forstår.

Hvad kan hjertets stemme gavne?
Hvad andet kan en slave savne?

Vil vinden kunne rejse sig?
Er ordet frit, er hjertet ej.

Vandet sløres når vi rør det,
sig hvad du føler, hvis du tør det!

Liv leves i det indre kammer,
indtil det hjertets vægge rammer.
Tro på Gud og på Hans evner,
selv om verdens vindue revner!

Og drukner du i *Dunyas* vand,
din tro på Allah gør dig til mand.

På tæppet i en smuk moské

På tæppet i en smuk moské;
Koranen læst med blidhed.
Han sender os et sagte kald,
der bryder stedets stilhed.

Et kald med løfte om en tid
hvor portene er åbne,
For Allahs ord gi 'r sjæle ild
og holder hjerter vågne.

Hvor troende står fast i bøn,
i broderskab forbundet,
For Allahs ord er altid nær,
hvis først vi har dem fundet.

På taget af en smuk moské,
er himlen som et tæppe,
og vinden som Allahs *adhan*,
dog mærker vi det næppe.

I den moské, vi lever i,
er verdens lys vor leder,
vor frihed kun vi opnår ved,
den korte tid vi beder.

Som troende, det håber vi,
er dette liv en hindring,
og bønnens tavse univers,
en spådom om vor lindring.

Når solen synker ned i nat
og bønnens tid er nået,
velsignelser og *barakat*,
de troende har fået.

Hyldest til den muslimske kvinde

Du, som er vidne til historiens flod,
og som har druknet sin sorg i dets vand af blod
du som har født dine børn i smerte,
men også båret dem under dit hjerte,
til dig, min søster, en hyldest i dag,
for den muslimske kvinde har en vigtig sag.

Du, som har bygget moskeer og skoler,
og pynted' på samfund med smykker og kjoler,
du som har levet af sten uden jammer,
og bedt sin tavse bøn i sit kammer.
til dig min søster, en hyldest i dag,
den halve succes står en kvinde bag.

Du, som har kæmpet ved Uhud og vundet,
og som tid tider har fået hænderne bundet,
du som med klogskab og snilde har gjort,
at islam i dag er mere end stort,
til dig min søster, en hyldest i dag,
du er stærkere end dem, der kaldte dig svag.

Du, som har måttet forlade din ret,
men aldrig af retfærd og ansvar blev træt,
du som har holdt årtusinder ud,
og aldrig har mistet sin tro på vor Gud,
til dig min søster, en hyldest i dag,
lad ingen sekularister klæde dig af!

Du, som er datter og søster og kone,
veninde og moder og amazone,
kæmp videre, sigt højere, og bliv som en bølge,
et fyrtårn som andre kvinder kan følge
til dig min søster: en hyldest af guld,
giv aldrig op, fald aldrig omkuld!

Du, som har skrevet og lært os om livet,
selv om du aldrig tog sejren som givet,
du, som for manden er lidt af en gåde,
husk at **Allah** har skabt dig i nåde,
til dig min søster: en hyldest fra mig
må **Allah** for altid beskytte din vej!

På Vandring

Vandrer gennem ørkenen, klipper, sten og sand;
solen brænder ovenfra, mangler også vand;
kroppen kaster skygge, sjælen ligeså
der er langt til solnedgang, som jeg venter på.

Vandrer væk fra vejen, finder den igen
Allah er barmhjertig, troen er min ven,
finder spor i sandet, flimren i mit sind,
mærker solens hede, ønsker mig lidt vind.

Vandrer mod min skæbne, leder efter spor
behøver intet vejkort, Allahs tegn er stor;
regnens varme dråber falder lydløst ned,
ørkenstormens hvisken lover indre fred.

Vandrer indtil natten, hviler ved en sø,
is på overfladen, vil den aldrig tø?
Stjernerne på himlen, lysglimt på min vej,
Ham, som skabte Månen, skabte også mig.

Sådan vandrer mennesket, fremad mod sit mål,
menneskesjælens varme tænder troens bål,
tvivlens kolde mørke brænder ingenting,
uden tro på **Allah**, vandrer vi i ring.

Stilhedens Have

Lad os gå en tur gennem stilhedens have,
og lytte til regndråbernes sang.
Kan vi se roserne i haven svaje i vinden?
Hver eneste plante vokser af menneskers bevidsthed.
Og kan vi mærke fuglene flyve forbi?
Deres blide vinger er båret af menneskers mod.

Lad os gå forbi stilhedens bjerge,
hvis lyde bærer frossen visdom med sig.
Kan vi høre verdens laviner tordne forbi?
Hver eneste sten på jorden er født af salt.
Og kan vi føle hårdheden i træernes bark?
Under hvert træ vokser et rodnet af barmhjertige gerninger.

Ya Rabb; Du som har skabt en verdens midlertidige skønhed,
og som kender hemmeligheden bag solens evige bevægelser!

Lad os sejle over søer af stilhed med smerten i lænker;
lad os mærke livets støv under vores pande!
Lad vores gerninger bekendtgøre vores ankomst til Lysets Land,
og lad os ikke drukne i vandet på bunden af Dunyas Brønd.

Kald os til bøn i stilhedens have,
og pluk vores hjerter fra sandhedens skov.

Ya Rabb, Lad vores tilbedelse dvæle i stilhedens have,
og begrav vores sjæle i sandhedens muld.

Lad os gå en tur gennem stilhedens verden,
og forblive Hans slaver i tavshedens hus.

I Denne Verden

I denne verden af jord kan vi flytte bjerge,
men foretrækker at begrave os selv under dem.

I denne verden af mennesker
kan vi stå imod alle fjender,
men vælger at forvandle os til selvsamme.

I denne verden af indsigt
kan vi sejle på floder af nåde,
men foretrækker
at drukne vores barmhjertighed.

I denne verden af skygger kan vi vælge at tro,
men når natten blænder os, opløses vores tillid.

Hjælp os, ya Rabb, til at høre Din stemme,
til at føle Din tilstedeværelse,
til at samle modet til at høre vores hjerter slå!

Hjælp os, ya Rabb, til at mærke
Din brise i vores ansigt,
til at lade sjælen bevæge sig til Din rytme,
til at omfavne håbet gennem Dine veje.

I denne verden af indre kamp
har hver enkelt bøn en bevidsthed,
og når solens stråler rammer havet,
vågner vores tilbedelse af Dig.

Integration

Hvem er det, der banker?
En med gode tanker!

Hvem er det, der lukker op?
Det er sjælen uden krop.

Hvem er det, der kommer ind?
Den, der har det åbne sind!

Hvem er det, der smutter ud?
Den, der ikke tror på Gud!

Hvem er det, der si 'r *salâm*?
Den person, der bli 'r *imâm*.

Hvem er det, der sidder ned?
Det er den, der intet ved.

Hvem er det, der smiler nu?
Den, der kommer Gud ihu.

Hvem har lavet dette rim?
Jeg, fordi jeg er muslim!

Jeg Er Muslim

Jeg er en søvnløs muslim.
Mine tårer tilhører denne verden,
men mit hjertes rytme gør ikke.

Jeg er en bedende muslim.
Min tro på det skabte har opløst mig,
men min tro på min Skaber har ikke.

Jeg er en drømmende muslim.
Mine visioner kan være sløret af mit ego,
men duften af min tro er det ikke.

Jeg er en sørgende muslim.
Min kærlighed til den Ene er uden grænser,
vel vidende at antallet af mine åndedræt ikke er det.

Jeg er en rejsende muslim.
Træt af menneskets vandfyldte afgrunde,
selv om bølgerne af Hans barmhjertighed,
stadigvæk brydes mod bredderne af min sjæl.

Jeg er en velsignet muslim.
Udholdende tålmodighed for det, som er,
og som ikke er,
som tilbeder Skænkeren med sin krop,
og som modtager Hans gaver med sit hjerte.

Jeg er en levende muslim.
Som overgiver sig hvert øjeblik i sit liv,
som intet forventer af denne verden,
undtagen længslen efter den næste.

Den Sejeste Muslim i Danmark

I Danmark findes en muslim,
til ham er skrevet disse rim,
han lærte mig om troens mod,
om ting vi dengang ej forstod:

Under tvivlens overflade,
gør troens tilstand hjerter glade.
Den sejeste muslim i landet,
vidste det, og meget andet.

Hans kamp for islams gode sag,
fandt i mit hjerte velbehag,
inspiration fra ham: en gave,
hans ord: et glimt af Allahs have.

Et fyrtårn og en meningsdanner,
en *mujahid*, en sand osmanner.
Og selv i *Fitnas* atmosfære,
gjorde denne mand vor *ummah* ære.

Når modgang svækker kampens sjæl,
og bøjer håbets lygtepæl,
er troens styrke ekstra vigtig,
han viste os, at det er rigtig.

Men nogle ting forstår man ikke,
hvem fatter Allahs øjeblikke?

Den sandhed, som vi slipper fri,
kan give hjertet allergi.

Vort ego er vor største hindring,
barmhjertighed vor største lindring.
Den mur, man bygger om sit hjerte,
er ej til gavn, men kun til smerte.

Fordøm ej tårer, had ej storm,
alt, hvad der sker, har Allahs form:
vi styrer ikke, hvad Han giver,
vi kender ikke, hvad Han skriver.

Vi be'r til **Allah** hele livet,
men ingen af Hans ord er givet,
før vi begraver tvivlens synd
i tilgivelsens bitre dynd.

Den sejeste muslim, jeg kender
har aldrig tabt til nogen fjender,
Med sidste rim i denne ode:
må **Allah** gi' ham alt det gode.

Ordforklaring:

<i>Akhirah</i>	Det Hinsides, Døden
<i>Allahu akbar</i>	"Gud er størst!
<i>Du 'a</i>	Anråbelse, bøn
<i>Dunya</i>	Denne verden, livet på jorden
<i>Fajr</i>	Solopgang, morgenbønnen
<i>Fitna</i>	Splittelse eller skisma
<i>Hajj</i>	Den store pilgrimsrejse til Mekka
<i>Imâm</i>	Den person, som leder bønnen
<i>Jannah</i>	Paradis
<i>Labayk Allah</i>	"Til Dig, oh Allah"
<i>Miraj</i>	Profetens natlige rejse til himlene
<i>Mujahid</i>	En, der stræber efter at opfylde islam
<i>Ramadân</i>	Fastemåned i den islamiske kalender
<i>Salâm</i>	"fred", den muslimske hilsen
<i>Shaytân</i>	Satan, djævelen
<i>Tahajjud</i>	Nattebønnen
<i>Tawakul</i>	Blind tillid til Allah
<i>Ummah</i>	Den muslimske menighed
<i>Ya rabb</i>	"Oh, Herre!"
<i>Zakât</i>	Obligatorisk muslimsk almisse